

A Fővárosi Ítéltábla a Litresits Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Litresits András ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a Dr. Kovács Loránd Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Kovács Loránd ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen sajtó-helyreigazítás iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2019. március 11. napján kelt 31.P.20.531/2019/8. számú ítélete ellen az alperes részéről 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az alperesi internetes sajtóterméket kiadó ...-t (címe), hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 20.000 (húszezer) forint + áfa másodfokú perköltséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy 5 napon belül tegye közzé a ... internetes oldalon a ... napján megjelent „...” című cikk címe alatt, a lead felett mindaddig amíg a cikk elérhető, de legalább 30 napig, valamint 24 órán keresztül a ... kezdő oldal elején a cikkel egyező betűméretben és betűtípusban a cikkekre utaló linkkel az alábbiakat:

„Helyreigazítás:

... napján megjelent „...” című cikkünkben valótlanul állítottuk **felperes neve**, hogy több tárgyból bukásra áll, és valótlanul híreszteltük, hogy iskolai hiányzásai meghaladták a törvény által lehetővé tett mértéket."

Kötelezte az alperes kiadóját, a ...-t (címe), hogy 15 nap alatt fizessen meg felperes javára 50.000 forint + áfa perköltséget, továbbá fizessen meg a Magyar Állam javára - a Magyar Nemzeti Adó- és Vámhivatal külön felhívására - 36.000 forint eljárási illetéket.

Ítéletének indokolásában ismertette az Alaptörvény IX. cikk (2) és (6) bekezdését, az Smtv. 4. § (1) bekezdését, 10. §-át, valamint 12. § (1) bekezdését, a Pp. 495. § (1) és (2) bekezdéseit, a 496. § (1) és (3) bekezdését, továbbá a Kúria PK. 12., 14. és 15. számú állásfoglalásait, valamint utalt a nevelési-oktatási intézmények működéséről és a köznevelési intézmények névhasználatáról

szóló 20/2012. (VIII. 31.) EMMI rendelet (továbbiakban: Rendelet) 51. § (7) bekezdésére.

Véleménynek minősítette a „rengeteget lógott az iskolából” valamint az „elképesztően rossz tanuló” közléseket, ezért rögzítette, hogy helyreigazításnak vonatkozásukban nincsen helye.

Rámutatott, hogy az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a további sérelmezett közlései, így a „több tárgyból bukásra áll” és „hiányzásai meghaladták azt a mértéket, amit a törvény lehetővé tesz” megfelelnek a valóságnak. A felperes az elektronikus ellenőrzőkönyve bemutatásával igazolta, hogy a cikk megjelenésekor nem állt bukásra egyik tárgyból sem, mivel az érdemjegyei alapján legalább kettesre állt valamennyiből. Szintén az elektronikus ellenőrzőkönyv adatai alapján rögzítette, hogy a felperesnek a sérelmezett írás megjelenéséig a félévben összesen 109 óra hiányzása volt, ami a jogszabály által az egy tanítási évben lehetővé tett, összesen 250 óra hiányzás mértékét nem érte el. A sérelmezett közlések valótlanok, így azok híresztelése alapossá teszi a helyreigazítás iránti felperesi igényt.

A perköltségről Pp. 83. § (2) bekezdés alapján rendelkezett.

Az ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a helyreigazítás szövegéből az „és valótlanul híreszteltük, hogy iskolai hiányzásai meghaladták a törvény által lehetővé tett mértéket” kitétel mellőzését kérte.

Előadta, hogy egy évben a tanítási hetek száma 36, a felperes heti óraszám 27, a cikk megjelenéséig 16 hét telt el, vagyis a felperes tanítási óráinak száma 432 óra volt, amiből 109-ről hiányzott, ez az arány a tanítási órák 25%-a, ezért a felperes hiányzásai arányosan meghaladták a törvényes mértéket.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

Hivatkozott a nemzeti köznevelésről szóló 2011. évi CXCV. törvény (továbbiakban: Nkt.) 53. § (4) bekezdésére, amely szabályozza a tanulói jogviszony igazolatlan hiányzások esetén való megszűnését, továbbá a Rendelet 57. § (1) bekezdés c) pontjára, amely alapján a hiányzások száma egy tanítási évben nem haladhatja meg a 250 tanórát, ebből kifolyólag egy tanítási félévre annak mértéke nem lehet több a 125 tanóránál. Előadta, hogy a heti óraszám valójában 26 óra, a cikk megjelenéséig mindössze 109 tanórát hiányzott, ami a törvény által lehetővé tett maximális mértéket nem haladja meg, amit egyébként nem lehet negyedéves bontásban megosztani.

Az alperes fellebbezése nem megalapozott.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 380. §-ában megjelölt, az elsőfokú ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt, ilyen körülményre egyébként a fellebbező alperes sem hivatkozott, a másodfokú bíróság ezért a Pp. 383. § (1) bekezdésének megfelelően az ügy érdemében határozott. A felülbírálati jogkörét a Pp. 370. § (1) bekezdésének megfelelően a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között gyakorolta, ezért a felperesi hiányzások mértékére vonatkozó alperesi közléssel kapcsolatos elsőfokú bírósági rendelkezést vizsgálta és e körben az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság határozatának indokolásával az alábbiak szerint részben nem értett egyet:

A PK. 12. számú állásfoglalás szerinti értelmezése alapján az írás az átlagolvasó számára azt

közvetíti, hogy a felperes hiányzásai meghaladták azt a mértéket, amit a jogszabály lehetővé tesz és kizárólag az iskola döntésétől függ az, hogy ennek ellenére a tanulói jogviszonya továbbra is fennmaradhat.

A felperes, valamint az elsőfokú bíróság által hivatkozott Rendelet 51. § (7) bekezdése azt az esetet szabályozza, ha a tanuló a mulasztott órák számára tekintettel a tanítási év végén nem minősíthető, kivéve ha a nevelőtestület engedélyezi az osztályozó vizsgát. Ezen jogszabályhely tehát nem a tanulói jogviszony esetleges megszűnéséről rendelkezik, hanem a tanulónak a tanítási év végén való minősítéséről.

A felperes - a keresetlevélben feltüntetett születési adatai szerint - a tizenhatodik életévét már egy korábbi tanévben betöltötte, így az Nkt. 45. § (3) bekezdés általános szabálya szerint nem tanköteles. Az Nkt. 53. § (4) bekezdése alapján megszűnik a tanuló tanulói jogviszonya - a tanköteles tanuló kivételével - ha az iskola kötelező foglalkozásairól a jogszabályban meghatározott időnél igazolatlanul többet mulasztott. Az Nkt. 53. § (4) bekezdésében megjelölt jogszabály a Rendelet, amely 50. § (4) bekezdése értelmében a tanköteles tanuló kivételével megszűnik a tanulói jogviszonya annak, aki egy tanítási éven belül igazolatlanul harminc tanítási óránál - alapfokú művészeti iskolában tíz tanítási óránál - többet mulaszt, feltéve, hogy az iskola a tanulót, kiskorú tanuló esetén a szülőt legalább két alkalommal írásban figyelmeztette az igazolatlan mulasztás következményeire.

A fenti jogszabályhely alapján egy tanítási éven belül harminc tanítási óránál több mulasztása esetén szűnik meg a nem tanköteles személy tanulói jogviszonya, amennyiben az írásos figyelmeztetések is megtörténtek.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a perbeli cikk megjelenéséig a felperes 109 tanítási órát hiányzott, amelyek közül 95 óra elmulasztását orvos igazolt, így ténylegesen a felperes elektronikus ellenőrző könyve szerint 14 órát mulasztott úgy, hogy azt nem orvos igazolta, ezért legfeljebb 14 óra esetében merülhet fel az igazolatlan mulasztás. A Fővárosi Ítéltábla határozatának indokolásának egyértelműsége érdekében meg kívánja jegyezni, hogy nem kizárólag orvos igazolhatja a tanóra mulasztásának megalapozottságát.

Mindezek alapján az volt megállapítható, hogy a perbeli írás megjelenésekor a felperes igazolatlan óráinak száma nem érte el a Rendelet 50. § (4) bekezdésében meghatározott mértéket, így valótlan volt az alperes erre irányuló híresztelése.

A bíróság a fellebbezésben, valamint a fellebbezési ellenkérelemben előadottak kapcsán megjegyzi, hogy a sérelmezett írás egyértelműen törvényi mérték meghaladásáról számol be, amely tanítási évre vonatkozóan tartalmaz előírásokat, a mulasztott óraszámra vonatkozó időszakos arányítás a jogszabály alapján nem bír jelentőséggel.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú bíróság az alperest működtető gazdasági társaságot kötelezte a Pp. 499. § (1) bekezdése folytán a perköltség megfizetésére, melynek mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja, valamint a 4/A. §-a alapján állapította meg.

Szintén az alperest működtető gazdasági társaság köteles viselni a személyek polgári jogi védelmével kapcsolatos perekben érvényesülő tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja és 46. § (1) bekezdése alapján számított 48.000 forint összegű

fellebbezési illetéket a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 2. és 3. §-ában foglaltak szerint.

Budapest, 2019. május 23.

Dr. Hercsik Zita s.k.
a tanács elnöke

Dr. Fintha-Nagy Péter László s.k.
előadó bíró

Dr. Kovács Éva s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő